

til at fjerne Premierløjtnanten fra hans Kommando uden at afvente hans Erklæring. Jeg tror, at det er et meget farligt Skraaplan, som Ministeren her er kommet ind paa. Hvilken Utryghed maa Embedsmænd ikke føle, naar de kan være udsatte for at blive fjernet fra deres Virksomhed blot paa Basis af rent private Forhandlinger med en Minister, som de ikke faar Lejlighed til at se og ikke Anledning til at imødegaa!

Forsvarsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem, som nu talte, synes, efterhaanden som Diskussionen skrider frem, at udvikle nogen Fantasi. Han tænkte sig efter mine Udtalelser, at jeg skulde have iværksat en privat Udsørgen. Men det er aldeles ikke Tilfældet. Derimod fik jeg i Løbet af ganske kort Tid adskillige Henvendelser om vedkommende Sag. Desuden har og havde jeg foreliggende Udtalelser fra de to Blade, og jeg tror nu ikke, at man har Ret til med saa megen Ringeagt at skyde Vidnesbyrd fra to Blade til Side. Det ene af disse Blade er et socialdemokratisk Blad, og det ser det ærede Medlem maaske paa med meget ringe Tillid, medens andre ser med mere Tillid paa det. Det andet Blad er Repræsentant for Partiet Venstre, det er „Næstved Tidende“, og Bladet fastholdt meget stærkt, at det som Kilde havde en agtet Borger i Næstved. Det er under de senere Undersøgelser blevet oplyst, at den samme agtede Borger tilhører det samme Parti som det ærede Medlem. Der forelaa altsaa ikke saa lidt paa det Tidspunkt, da der blev taget Beslutning.

Det ærede Medlem for 3die Kreds (Knuth) siger nu, at Suspensionen, eller hvad man nu vil kalde det — en Suspension i Ordets almindelige Forstand er det ikke, det er en Bestemmelse om, at vedkommende ikke kunde føre Kommandoen over sit Mandskab, saa længe Undersøgelsen stod paa —, vel ikke er nogen juridisk Straf, men dog en Slags Straf. Der til kan jeg sige, at Straf er det ikke, men det er en bestemt Misbilligelse af Udrykkene, saaledes som de foreligger, forudsat at de er faldet som angivet. Dertil vil jeg endvidere føje, at hvis man havde anvendt Forflyttelse, havde det efter den almindelige Opfattelse netop været en Straf, idet Forflyttelse indenfor Militæretaten netop anvendes som Straf.

Dernæst siger det ærede Medlem, at det er bevist, at Udtalelserne var faldet saaledes, som Premierløjtnanten mente.

Det mener jeg ikke. Der er ikke ført Bevis for den skarpeste Form for Udtalelserne, men det er heller ingenlunde bevist, at Udtalelserne er faldet saaledes, som Premierløjtnanten har gengivet dem. Ud fra en almindelig Bedømmelse af den Slags Begivenheder kan man vel nok sige, at der er nogen Sandsynlighed for, at de Udtalelser, der virkelig er faldet, ligger et Sted midt imellem. Og der staar jo ikke blot det ene beedigede Vidnesbyrd, som jeg har omtalt, og Premierløjtnantens Udtalelser overfor hinanden, men der foreligger ogsaa adskillige Udtalelser, af hvilke nogle støtter den ene Opfattelse, andre den anden. Flere af disse Vidnesbyrd gaar i alt Fald i den Retning, at der er udtalt et Ønske om, at danske Soldater maatte komme i Krig, og det anser jeg for en uforsvarlig Udtalelse. — Dernæst maa jeg tilstaa, at jeg anser det for urigtigt, at en Befalingsmand i meget almindelige Vendinger omtaler de danske Soldater som blødagtige. Det var heller ikke efter hans egen Form begrænset til de Soldater, der var til Stede, og som maaske efter hans Mening havde vist sig blødagtige under Øvelserne, men Udtalelsen havde en mere almindelig Karakter, og det er ikke rigtigt at udtale sig paa en saadan Vis. Derfor maa jeg vedblivende fastholde, at til at opretholde Disciplinen hører ogsaa det, at man skrider ind overfor den Art uforsigtige Udtalelser. Der var fra de højere Myndigheders Side udstedt de fornødne Advarsler, og det var nødvendigt, naar en saadan Advarsel ikke blev fulgt, da at understrege den paa en saadan Maade, at den skulde og maatte følges.

Hele den Diskussion, der nu er ført her i Dag, vidner imidlertid om, hvad man maaske kunde sige sig selv paa Forhaand, at saa snart man kommer til at bedømme saadanne personlige Sager, kommer der en ikke ringe Lidenskabelighed frem. Og saa kommer tillige Modsætningerne frem. Jeg for min Del tror ikke, at det er heldigt hverken for Forholdene i Hæren ej heller for den almindelige Tilstand herhjemme, at vi drages videre og videre ind i en lidenskabelig Diskussion om et Spøragsmaal af denne Karakter. Jeg er klar over, og det tror jeg, at alle Medlemmer vil være klare over, at under de Forhold, som bestaar i Øjeblikket, hvor et meget stort Antal ældre Mennesker er indkaldt som Soldater, hvor Sindene paa saa mange Maader er satte i Bevægelse, er det særdeles vanskelige Forhold for Befalingsmændene, baade de underordnede og de overordnede,